

In het diepe duister

Siep Hendriks bij Boekerij:

*Voordat we slapen
In het diepe duister*

Siep Hendriks

**IN HET
DIEPE
DUISTER**

ISBN 978-90-492-0485-3

ISBN 978-94-023-2847-9 (e-book)

NUR 330

Omslagbeeld en -ontwerp: © Lisa Pompilio – Von Brooklyn
Design, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2026 Siep Hendriks en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes &
Bisseling Literary Agency te Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand,
of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst-
en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet
toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor mijn vrienden.
Mijn eigen Bureau Randzaken,
mijn sterren bij duistere hemel.

Only when weak may I carry my true strength.

- The Last of Us Part II

VOORWOORD

Dit is een verhaal over monsters. Over pijn en verlies. Maar dit is óók een verhaal over mensen; over muziek en transformatie, en het leven bewust kiezen.

Er komen in dit boek een heel aantal heftige onderwerpen voorbij, maar een van de grootste onderwerpen die ik onderzoek is zelfdoding. Weet dus dat er verschillende vormen van (bijna) suïcide voorkomen in de tekst, en een diep, emotioneel onderzoek naar identiteit en waarom mensen het leven afwijzen. Ook komt er het nodige ‘reguliere’ geweld voorbij, naast de bovennatuurlijke horror. Ben je hier gevoelig voor, let dan goed op jezelf tijdens het lezen. Kamp je met suïcidale gedachten? Dan vind je onderaan dit voorwoord een hulplijn die je kan aangrijpen. Doe dat ook – en praat met je naasten. Er is altijd hulp, écht.

Tijdens het uitdiepen van dit boek kwam er nog een belangrijk thema omhoog: de soms parasitaire aard van

relaties tussen mensen, van interpersoonlijk tot de band tussen gehele landen. Eén uitwerking hiervan die ik toch even aan wil stippen, zijn de hoofdstukken die zich afspelen in de Vietnamoorlog. Ik heb deze hoofdstukken er om twee redenen in gelaten tijdens de edit: ze voegen nog een grijze laag toe aan een al donkergrijs personage, en vanwege een geschiedkundige consensus waar ik het mee eens ben: we moeten dit soort gruweldaden blijven bespreken, opdat we nooit vergeten wat kolonisatie en imperialisme aanrichten. Tegelijkertijd zijn alle personages fictief, en niet op de realiteit gebaseerd.

Dit is een verhaal over mensen. Over een groep, een diverse gemeenschap van minderheden en buitenbeentjes die samen een kwaad trotseren. Altijd al een belangrijk geluid, maar nooit meer dan in deze tijden. En dit is een verhaal over jezelf vinden – en over willen leven, ondanks alles.

Laten we samen het diepe duister trotseren.

Siep

Hulplijn bij zelfdodingsgedachten:
bel direct 113, of ga naar <https://www.113.nl>

OUVERTURE

1

Oudejaarsavond '26, Londen

Het had een gewone avond kunnen zijn. Zonder bloed of doodslag, zonder mogelijke moord. Dat was altijd al het plan geweest. Toen Micah en zijn vrienden dit weekje weg planden om het nieuwe jaar feestelijk in te luiden was er één regel geweest, eentje die er met kop en brede schouders bovenuit stak: je brengt géén werk mee op vakantie. Ze hadden allen toegestemd, met de onuitgesproken kanttekening dat de regel vooral voor Micah in het leven was geroepen.

Ter verdediging van de Ierse rechercheur Micah Ramsey: ditmaal had het werk hém gevonden. Als een mot naar een verandalamp.

‘Ik zweer jullie op m’n moeder dat dit sneller is,’ had John Stevens, de echtscheidingsadvocaat van de bende van ellende, verklaard toen hij voorstelde om een stuk door een rijkere buurt af te snijden, onderweg naar de bar waar hij per se naartoe wilde nu hij toch was meegesleept naar het verboden land. ‘Als we dan toch in Londen zijn,’ was zijn argument, inclusief knipoog. Micah had über-

haupt de oversteek van hun vertrouwde Ierland naar Engeland niet willen maken – iets met fraterniseren met de vijand –, maar Marlowe Wilkes, de logopedist, had volgehouden dat hij de nieuwe cast van *Hadestown* moest zien op het West End. Zo was Londen onvermijdelijk geworden, en daarmee ook deze rijke buurt. Momenteel waren ze onderweg naar een kroeg voor een middelmatige hamburger en een goed nieuwjaarsfeestje. Het nieuwe jaar inluiden in Engeland, wie had dat ooit gedacht?

Micah probeerde zich te oriënteren via de straatnaambordjes terwijl zijn vrienden kletsten. Ze liepen met z'n drieën over de goed onderhouden stoep; geen brandnetel of bloemetje te zien. Daar moest iemand welkelijks een hogedrukspuit tegenaan zetten. Micah vroeg zich af of dat ook op hersenen zou werken. Het leek hem fantastisch om al het onkruid uit de voegen van zijn brein te kunnen spoelen

‘Alles behalve de U2-cd,’ zei John.

‘Hou op,’ antwoordde Marlowe.

‘Ik zweer het. Kun je het je voorstellen? Alles wat je bezit het raam uit... behalve je fucking U2-cd's?’

‘Die zou ik als eerste het raam uit gooien,’ grapte Marlowe. De twee gierden het uit. John vertelde wel vaker werkverhalen, maar vanavond was hij in een bijzonder goede stemming. Marlowe ook, bedacht Micah; ze hadden nog geen druppel gedronken, en toch lalden ze al bijna over straat. Niks was zo bedwelmend als een avond in goed gezelschap verkeren, dat bleek maar weer.

‘Mickey!’ riep John met een ietwat theatrale draai van zijn hoofd. Micah haalde zijn neus op bij het horen van de bijnaam. ‘Wat ben je stil. Waar is je vakantiestemming?’

‘Jullie hebben alle vakantiestemming al,’ antwoordde Micah.

Marlowe grinnikte. ‘Heb je geen –’

Verder kwam hij niet. De vrouw viel haast door haar tuinhokje en wankelde voor hen langs, een hand op haar keel. Er liep bloed tussen haar vingers door.

Als hij het moest uitleggen aan mensen die niet bij de politie werkten, beschreef Micah het activeren van zijn werkfocus meestal als een blikseminslag. Ineens, elektrisch, alert. Dat was een leugen; het stond altijd aan. Een rechercheur zijn kostte hem geen moeite. Een mens zijn, dat was de crux.

Direct en met een besliste zwaai van zijn arm werkte Micah zijn vrienden naar achteren. De twee gehoorzaamden. Hun glimlachen waren van hun gezichten afgedropen, tussen de perfect onderhouden voegen van de stoep.

‘Mevrouw? Kunt u me horen? Wat is er gebeurd?’ Micah snelde op de vrouw af. Ze was tegen een straatlantaarn in elkaar gezakt en drukte een bebloede hand slapjes tegen haar keel, terwijl haar andere hand iets tegen haar borst klemde. Micah inspecteerde de schade. Uit diverse steekwonden gutste bloed, verspreid over haar hals en sleutelbeen. *Een keukenmes?*

‘Tamara...’ piepte de vrouw. Haar ogen waren ver weggezakt in haar schedel, de pupillen groot en starend. Ze zag hem waarschijnlijk alleen als silhouet.

‘Tamara? Is dat uw naam?’ De vrouw schudde haar hoofd. Haar andere hand, kleurloos, gebaarde naar de open voordeur achter hem. ‘Is Tamara nog binnen?’ De vrouw knikte. Haar lip trilde. Toen stelde Micah de vraag waarop hij liever het antwoord niet wilde horen: ‘Is de persoon die dit heeft gedaan nog binnen?’

De vrouw knikte opnieuw. Micah keek haar even aan, als bevestiging, wellicht om moed te vinden in haar ogen, en stond toen op. ‘John! Heb je een zakdoek?’

‘Ja, ik...’

‘Kom hier en hou druk op de grootste wond! Marlowe! Bel 999!’

‘Ambulance? Politie?’ vroeg de logopedist met de dunne bril.

‘Allebei!’ antwoordde Micah. Ondertussen voelde hij onder de wijde pijp van zijn pantalon – zijn vriendin, Samantha, had hem eindelijk overgehaald zich meer modebewust te kleden, wat over het algemeen resulteerde in gehaakte overhemden met korte mouwen en wijde pantalone waar hij een wapen onder kon verbergen – en checkte het mes in zijn enkelholster. Micah zou nooit meer ongewapend een plaats delict betreden. Hij wierp nog een blik op de vrouw, en toen viel hem het ding in haar schoot pas op. Hij was alleen maar bezig geweest met de wond in haar nek, waardoor hij de Glock 19 in haar andere hand niet had gezien. Deze zat eveneens onder het bloed. Ze had geprobeerd zich te verdedigen. *Tegen wie?* Voordat hij naar de voordeur snelde pakte hij het wapen van haar over, en knikte haar nog een laatste keer toe. John had het onder controle. Marlowe deed de melding. Er restte nog maar een kleine, nietszeggende taak. *Klein en nietszeggend*, herhaalde Micah in zijn hoofd terwijl hij het tuinhokje openduwde met zijn voet en de trap naar de voordeur beklom. Zijn oog viel op het bloed op de marmeren treden. Er hing een bordje naast de voordeur:

HIER WONEN

SEBASTIAN, TRACY, TAMARA, PICKET & POST!

‘Sebastian?’ probeerde Micah terwijl hij de vestibule betrad. Het huis was ingericht zoals een gezin dat pretendeert nog bij de middenklasse te horen het zou

inrichten: huiselijke, zacht stoffen meubels van beroemde designers, moderne kunst in tweedehandslijsten. Een mandje voor de sleutels. Een schaal met hapjes en een fles ongeopende champagne in voorbereiding op de jaarwisseling. *Het zijn net mensen*, zei een cynisch stemmetje in Micahs hoofd. Hij negeerde het. ‘Tamara?’

Een geluid, verderop in het huis. Een gepiep, gevolgd door een gebonk. Micah hield zijn pistool voor zich uit en bewoog door de hal. Hij draaide scherp zodra hij de woonkamer betrad, en checkte al zijn dode hoeken. Haast direct moest hij zijn been optrekken om niet op het witte, pluizige hoopje naast de bank te gaan staan. *Ben jij Picket of Post*, vroeg zijn hoofd. Hij vond het meer een Post. De kat lag in een plasje bloed.

‘Sebastian, ik ben er om je te helpen!’ riep Micah. Normaliter had hij allang aangekondigd dat hij van de politie was, maar hij vermoedde dat de situatie dan alleen maar zou escaleren. Ook was hij in een vreemd land, zonder versterking of jurisdictie. Waarom was hij dan naar binnen gegaan? Was dat niet roekeloos?

Micah sloeg rechts af, in de richting van het geluid. Hij passeerde een keuken met houten kastjes en een zwart-witte tegelvloer, glad van het bloed. Het was allang niet meer te ontwaren wiens bloed. De gang leidde naar een aantal opties: een volgende gang linksaf, een deur rechtdoor, en twee deuren aan zijn rechterhand. De meest rechtse deur stond op een kier. Micah drukte zijn rug tegen de muur ernaast en opende hem verder met zijn schoen. Zijn loafer, nog wel. Als hij deze situatie overleefde had hij een goede reden om te allen tijde praktische schoenen te gaan dragen, ook buiten dienst. De deur kraakte in zijn scharnieren en onthulde een keldertrap. Micah hoorde onderaan een stem fluis-

teren, laag en onmiddellijk, alsof er nooit belangrijkere woorden gesproken waren.

‘Ben jij benieuwd? Ik ben zó benieuwd. Denk je dat hij het doet?’

‘Sebastian? Tamara?’

‘We zijn hier!’ riep een mannenstem. Die stem had ook gefluisterd, zojuist.

Micah zette een eerste stap op de houten traptrede. Deze kraakte niet. ‘Ben je gewapend, Sebastian?’ riep hij. Buiten, ergens in de verte, hoorde hij sirenes loeien. God, wat hoopte hij dat dit een ambulance was, die toevallig in de buurt was geweest op het moment dat Marlowe het alarmnummer belde. Tracy had hulp nodig.

Tamara heeft net zo goed hulp nodig.

‘Ik heb een mes!’ riep Sebastian vanuit de kelder. Ik ook, dacht Micah verbeterd. Sebastians stem klonk... opgewekt. Alsof hij Micah de topscores van zijn favoriete golfer mededeelde. ‘Zo dadelijk ga ik Tamara’s keel doorsnijden, en dan kom jij mij volschieten. Recht in de borst, als het goed is. En dan...’

Micah haastte zich van de trap. Hij boog voorover, zelfs voor zijn doen wellicht te roekeloos, maar iets aan de combinatie van de bedreiging en de vrólijkheid in Sebastians stem gaf hem het idee dat hij geen spel speelde.

‘... dan zie ik de sterren weer.’

Micahs mond viel een stukje open. De man die in de kelder stond, enkel verlicht door het zwakke peertje recht boven zijn hoofd, had een natte, bloederige arm om de schouders van een tienermeisje geslagen. Sebastian zag eruit alsof hij in het bloed in de keuken had liggen rollen, als een kind in een zandbak. Hij had een rossige, terugtrekkende haarlijn en droeg de kleren die elke vader draagt, met daaroverheen een roze schort. *Never Trust A Skinny Chef*, stond erop, in oit

witte krulletters. Hij hield een slagersmes in zijn rechterhand; zo'n groot, rechthoekig ding, waar chefs normaal merg en botten mee doorhakken. Is hij een hobbykok? *Was*, beten Micahs gedachten hem toe. *Nu is hij iets anders.*

Micah daalde de laatste treden af, zijn pistool gericht op de borst van de man. Natuurlijk, *natuurlijk*, draaide Sebastian zijn dochter net zo dat ze een schild vormde tussen de rechercheur en haar vader. 'Wat is er gebeurd, Sebastian? Ging er iets mis vandaag?'

'Er is niks mis. Alles is goed zo. Alles is... zoals het moet zijn,' zei de man.

Micah wendde zich tot Tamara. Het meisje, niet ouder dan zestien, met blauwe plukken in haar haar, keek hem met grote ogen aan. Ze zei niets. Er zat een natte plek op haar hoofd. Hij moest haar geslagen hebben. *Jezus*. 'Tamara. Ik ga je helpen, oké? Je vader weet niet goed wat hij doet.'

'Jullie liegen zoveel, wist je dat?' zei Sebastian. Micah maakte weer oogcontact met de man, en zag tot zijn afschuw dat hij het slagersmes in Tamara's hals begon te drukken. De huid deukte, maar scheurde nog niet.

'Waar liegen we over?' vroeg Micah. Hij had het bloedheet.

'Ha! Over... ja, over alles! Jullie liegen over jullie gevoelens, over wat je écht wil doen, over nare dingen, over fijne dingen. Ik heb dat nooit begrepen.'

'Je wil dus zeggen...?' begon Micah. Hij moest hem aan de praat houden. Ondertussen een betere hoek vinden. Hij bewoog langzaam dichterbij, schuifelend langs de muur. Pistool nog altijd geheven. Misschien kon hij zijn schouder raken... 'Dat jij niet liegt? Nooit?'

'Liegen is voor mensen,' grijnsde Sebastian. Het was hoogstwaarschijnlijk een speling van het licht, maar

in het halfdonker van de kelder leek zijn gezicht een vreemde vorm aan te nemen. Leken zijn tanden haast lichtgevend. Zijn ledematen buiten proportie. Lange armen. En die lach, van oor tot oor...

‘En jij bent geen mens?’ vroeg Micah. *Nog een stukje dichterbij. Hou hem aan de praat.*

Sebastian grijsde nog breder. Micah had niet verwacht dat dat mogelijk was. ‘Ik ben... ik ben zoveel meer. Ik ga...’

‘De sterren zien?’ maakte Micah af.

‘Heb jij ze ooit gezien?’

‘De sterren? Die ken ik, ja.’

De bloederige vijftiger draaide zijn hoofd, bijna betuttelend. Trok een pruillip. Micah voelde zijn binnenste bevriezen. ‘Nee, ik denk het niet. Ik denk... ik denk dat ik ze aan je moet laten zien.’ Hij hief het mes van Tamara’s keel en haalde het terug, in een harde slag. Een slag die beslist haar hoofd van haar schouders zou bevrijden.

Micah schoot.

Eerst in de rechterschouder, zodat het momentum van de slag verstoord werd. Toen hij van de schok Tamara losliet, die met de handen over haar oren wegdook in een hoek van de kelder, in de borstkas. Eenmaal. Tweemaal. Sebastian bleef glimlachen: die nare, vreselijke, verlichte grijs. Micah voelde het besef tot in de vingers waarmee hij zijn pistool vasthield en afvuurde, opnieuw en opnieuw: dit was niet natuurlijk, dit moest zo snel mogelijk de grond in. Beter nog: het vuur in.

Sebastians lijk stortte ter aarde. Achter zich hoorde Micah het meisje de trap op hollen. Ze zou buiten worden opgevangen. Dat was goed.

Mijn god.

Inspecteur Ramsey schoof het pistool in de band van

zijn pantalon en liep langzaam dichterbij. De poel bloed die uit Sebastians wonden liep deed hem denken aan het inktzwarte water van een meer. Het platteland van Frankrijk met Samantha. Vakanties met zijn ouders.

Dit werk loopt overal tussendoor, Micah. Als kwik-zilver.

Een bonk, gevolgd door een schuivend geluid, aan zijn rechterhand. Direct draaide hij om, rug naar de muur, een half oog op de trap, hand alweer bij zijn wapen. In de achterste hoek van de kelder stond een rond... ding. Een stalen discus, een halve meter boven de grond. Een groot, rond wielslot bovenop. Een septische put. Micah had hier weleens over gehoord, ook in Ierland; mensen die zich willen losmaken van hun ‘afhankelijkheid van de samenleving’, en vreemd genoeg beginnen met de riolering. Of wie weet was deze man, naast hobbykok, ook hobbyloodgieter geweest. Het geluid was uit die put gekomen. Micah vloekte. Hij zou op de hulpdiensten kunnen wachten – die zouden hier elk moment moeten zijn. Hij zou naar buiten moeten gaan, aan de Engelse politie moeten uitleggen dat als hij er niet was geweest, Tamara waarschijnlijk dood was geweest.

Misschien zit die andere kat daar vast. Wie weet wat die gek heeft gedaan?

Zijn gedachten hadden een punt, en dus pakte hij met twee handen het wielslot en draaide. Het kostte nogal wat kracht – Sebastian had bomen van bovenarmen gehad – maar uiteindelijk gaf het ding mee. Micah sleurde de deksel open... en kreeg direct traanogen van de geur. Hij hoestte, trok de hals van zijn T-shirt over zijn neus en gluurde de put in.

‘Wat de...’

Een lijk in grijs water. De ledematen waren opgezwollen, de huid strakgespannen, alsof het al langer

half onder water had gestaan. Het lichaam droeg een overhemd en lichtbruine broek, had een rossige, terugtrekkende haarlijn, brede bovenarmen, en... kogelwonden. Een in de rechterschouder. Twee in de borst.

Micah keek van Sebastian naar dit lijk. Nee, dat kon niet. *Maar die identieke wonden...*

Nee. Dat was simpelweg onmogelijk.

EERSTE BEWEGING

‘De dood van Sebastian Hewitt en zijn tweelingbroer’ – zo is de zaak bekend komen te staan bij de Metropolitan Police. Kun je het geloven? Ze hebben de man in de septische put in het huis van de Hewitts afgeschreven als ‘de tweelingbroer’, enkel omdat het lichaam vergelijkbare DNA-kenmerken droeg met dat van Sebastian. Ik heb nergens een rapport gezien over de identieke verwondingen of de waterschade die ook op de benen van de moordlustige Sebastian werd aangetroffen, alsof hij al dagen in een laag water stond. Ik heb zijn gezin geprobeerd te bereiken over een mogelijke tweelingbroer, maar er wordt niet opgenomen als ik bel. Er is hier meer aan de hand, dat weet ik zeker. Alles doet me denken aan Marrow Leigh, en daar word ik nerveus van.

Ik hou niet van nerveus zijn.

– Uit de persoonlijke notities van
inspecteur Micah Ramsey, januari ’27

1

Augustus '26, Londen

Het was te warm voor een begrafenis. *Bloedhitte*, bedacht Nina terwijl ze ongemakkelijk ging verzitten op de kerkbank, zich maar al te bewust van het zweet dat aan haar bovenbenen kleefde. *Dit is bloedhitte*. Ze wist niet of het woord bestond, of het daadwerkelijk verwant was aan 'bloedheet', en toch was het er en zat ze er middenin.

En ook nog bij een begrafenis.

Ze was expres achterin gaan zitten, ver weg van de familie vooraan en zich maar al te bewust dat ze hier niet hoorde. Dat ze geen enkel recht had om hier te zijn.

De katholieke St. Mary's-kerk aan Primrose Hill was een statig, roodbakstenen gebouw. Het altaar was richting het oosten gebouwd. Dat was, voor zover Nina wist, altijd zo; zo liep je het licht van de Heer in wanneer je de kerk betrad.

Sophie Crane werd momenteel datzelfde licht in gedragen. Haar kist was van zwart, glanzend hout gemaakt. De gouden vignetten op de randen leken het

geheel bij elkaar te houden. Nina voelde tranen in haar ogen prikken. Ze slikte ze ruw weg; hier mocht ze niet om huilen. Zij niet. De kist was klein, want Sophie Crane was jong gestorven.

Operatietafel.

Nina dwong zichzelf te kijken. De kist werd gedragen door vier mannen, elk met hun ogen op het tapijt onder hun voeten gericht. Ze zag gespannen kaken, witte knokkels en rouw in elke rimpel. Een zware deken. Een kleine kist. De stoet bereikte het altaar en zette de kist te midden van een krans kleurrijke bloemen. Sophie had van kleur gehouden. Nina herinnerde zich een meisje met houten kralenkettingen en felgekleurde haarspeldjes. Zelfs in haar ziekenhuisgewaad was ze nog een regenboog geweest.

Koel staal. Ademhaling stabiel.

Operatietafel.

Achter de kist stond een foto, groot afgedrukt en in een lijst op pootjes. Sophie Crane, met een grote grijns en een papieren verjaardagskroon schuin op haar hoofd. Nina keek ernaar, zo hardvochtig dat ze een gat in het glas had geboord als dat mogelijk was geweest. Noem het zelfkastijding, noem het boetedoening.

Nina Ellenore Shin was goed in stilzwijgend boete doen. Ze moest wel.

Na de openingswoorden van de pastoor werd de familie naar voren geroepen. Nina zag de mannen die de kist hadden gedragen; broers en ooms, wellicht een vader. Ze zag een vrouw wier zakdoek permanent aan haar neus en mond vastgegroeid leek, met aan haar hand een klein meisje. Een houten kralenketting. Haarspeldjes. Nina wilde overgeven. Ze keek naar Sophies zusje.

Koel staal. Ademhaling stabiel. Eerste incisie.